

[Finansministeren.]

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, at to situationer aldrig var ens. Det er ikke det afgørende. Det afgørende er, om der er en sådan ændring i vurderings-situationen fra 1950 til 1956, at der denne gang skulle være grund til ikke at anvende den nye vurdering.

Der er ikke en så afgørende ændring. Det er sådan, at i 1956 er den samlede vurderingssum steget kraftigere end i 1950, men til gengæld steg den samlede grundværdi stærkere i 1950 end i 1956. Det er endnu heller ikke dokumenteret, om der er kommet så mange flere klager ind, end der gjorde i 1950. Der tales meget om det, men der foreligger ingen tal derfor.

Endelig var det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen inde på, at når der skete en kompensation af det indtægtstab, som staten ville lide, hvis det ændringsforslag, som jeg forstod man ville stille ved tredje behandling, blev gennemført, så gjorde det ikke noget i den nuværende situation. Jeg synes, det er en interessant udtalelse fra det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, som om det, det drejede sig om i den nuværende økonomiske situation, var at kompensere skatter mod hinanden. Jeg troede, at det, det drejede sig om, var at styrke statens overskud.

(Kort bemærkning).

Thorkil Kristensen: Det sidste har jeg kunnet være enig med den højtærede finansminister i. Derfor har jeg i finansudvalget spurgt, om ikke vi kunne blive enige om at udsætte folkepensionens gennemførelse, idet vi nu alle sammen kan se, at den er vedtaget under forudsætninger, som ikke gjorde den begrundet. Jeg tror ikke, den højtærede finansminister i sit hjerte er stærkt uenig med mig i dette.

Jeg har i øvrigt taget ordet for at besvare det spørgsmål, som jeg har fået at vide det ærede medlem hr. Tholstrup har stillet mig, medens jeg var ude. Det går ud på, hvordan jeg vil forene det, jeg har sagt i aftes, med det, jeg har sagt i dag. Der er ikke i en nedsættelse af grundskyldpromillen til 4,8 promille nogen inflatorisk virkning. Når det kompenseres på den måde, jeg har nævnt, kommer der ingen forøget købe

kraft ud af det, og der kommer ingen stigning i omkostningsniveauet ved, at man sænker grundskatterne. Det, jeg sagde i aftes, var, at hvis man forhøjer indtægts- eller omkostningsniveauet eller forøger købekraften i befolkningen, så har det inflatoriske virkninger. Intet af dette er knyttet til det, jeg har sagt i dag.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: På den af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen givne foranledning vil jeg henstille, at man følger det ærede medlem med hensyn til at udsætte ikrafttrædelsen af folkepensionsordningen. Jeg tror, det ville være gavnligt; men det er selvfølgelig lige så vigtigt, at man undgår at lave en skattepolitik, der fører til højere salgspriser, som bliver kapitaliseret.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Det er vist almindelig bekendt, at en nedsættelse af grundskylden får jorden til at stige i værdi, og det giver forøget købekraft, for denne jordværdistigning omsættes i nye pantebreve, som indgår i den almindelige omsætning og altså forøger omsætningsmidlerne, og det er en købekraft, som opnås, før produktion finder sted. Når der kan opnås en jordværdistigning, er der folk, der giver en højere pris for jorden, fordi de ved, at de i fremtiden kan få en højere indtægt i kraft af, at de skal svare mindre jordskat. Derfor vil en hvilken som helst jordværdistigning være en kilde til inflation, idet den giver købekraft uden forudgående produktion.

(Kort bemærkning).

Thorkil Kristensen: Det er naturligvis håbløst at diskutere jordværdi med en inkarneret grundskyldsmand, men selv om en lettelse af statsgrundskylden skulle føre til større belåningsmuligheder, har dette ingen inflatorisk virkning. Vi ved jo alle sammen — med den kreditstramning, der hersker — at større kredit på ét område kun er mulig, hvis der gives mindre kredit på et andet. Det vil altså være neutralt.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Selvfølgelig er det også svært at diskutere med en inkarneret modstander